

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 18. julija 2013*

„Pritožba — Razširjanje televizijskih programov — Direktiva 89/552/EGS — Člen 3a — Ukrepi, ki jih je Združeno kraljestvo sprejelo v zvezi z dogodki velikega družbenega pomena za to državo članico — Svetovno prvenstvo v nogometu — Sklep, ki ukrepe razglša za združljive s pravom Unije — Obrazložitev — Členi 43 ES, 49 ES in 86 ES — Lastninska pravica“

V zadevi C-205/11 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 27. aprila 2011,

Fédération internationale de football association (FIFA), ki jo zastopata A. Barav in D. Reymond, odvetnika,

tožeča stranka,

drugi stranki v postopku sta

Evropska komisija, ki jo zastopata E. Montaguti in N. Yerrell, agenta, skupaj z M. Gray, barrister, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka na prvi stopnji,

Kraljevina Belgija, ki jo zastopata C. Pochet in J.-C. Halleux, agenta, skupaj z A. Joachimowiczem in J. Stuyckom, odvetnikoma,

Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, ki ga zastopata S. Ossowski in J. Beeko, agenta, skupaj s T. de la Marejem, QC,

intervenienta na prvi stopnji,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, v funkciji predsednice tretjega senata, K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (poročevalec) in D. Šváby, sodniki,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 13. septembra 2012,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 12. decembra 2012

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Fédération internationale de football association (FIFA) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 17. februarja 2011 v zadevi FIFA proti Komisiji (T-68/08, ZOdl., str. II-349, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče zavrnilo njen predlog za razglasitev delne ničnosti Sklepa Komisije 2007/730/ES z dne 16. oktobra 2007 o združljivosti ukrepov, ki jih sprejme Združeno kraljestvo v skladu s členom 3a(1) Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov, s pravom Skupnosti (UL L 295, str. 12, v nadaljevanju: sporni sklep).

Pravni okvir

- 2 Direktiva Sveta 89/522/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 224), kakor je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 321, v nadaljevanju: Direktiva 89/552), je vsebovala člen 3a, ki je bil uveden z Direktivo 97/36/ES in je določal:

„1. Vsaka država članica lahko sprejme ukrepe v skladu s pravom Unije, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno pristojnostjo ne oddajajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če država članica sprejme takšne ukrepe, mora sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, za katere meni, da so velikega družbenega pomena. To stori na jasn in pregleden način ter pravočasno. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj uradno obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh mesecih od dneva uradnega obvestila preveri, ali so takšni ukrepi združljivi z zakonodajo Unije in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v skladu s svojimi zakonodajami zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, s čimer bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšali za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu s predhodnimi odstavki, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država določila v skladu z odstavkom 1.“

3 V uvodnih izjavah od 18 do 22 Direktive 97/36 je navedeno:

- „(18) Bistvenega pomena je, da države članice lahko sprejmejo ukrepe, s katerimi bi zaščitile pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovile dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena, kot so denimo olimpijske igre, svetovno nogometno prvenstvo in evropsko nogometno prvenstvo. Države članice si v ta namen ohranjajo pravico do sprejemanja ukrepov, skladnih s pravom Unije, ki so namenjeni reguliranju izvrševanja ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja takšnih dogodkov s strani izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo.
- (19) Zato da bi se izognili morebitnim pravnim nejasnostim in tržnemu izkrivljanju ter uredili prosti pretok televizijskih storitev, je treba sprejeti dogovore v okviru Unije, pri čemer je treba upoštevati potrebo po preprečevanju možnosti, da bi obšli nacionalne ukrepe za zaščito zakonitih splošnih interesov.
- (20) Še zlasti je ustrezno, da se oblikujejo določbe v zvezi z izvrševanjem ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja, ki so jih izdajatelji televizijskih programov morda kupili v zvezi z dogodki, ki jim pripisujemo velik družbeni pomen, v državi članici, ki nima sodne pristojnosti nad temi izdajatelji. [...]
- (21) Za namene te direktive morajo dogodki velikega družbenega pomena ustrezati določenim merilom, to pomeni da morajo biti izjemni dogodki, ki so predmet zanimanja širše javnosti v Uniji ali v neki državi članici ali v pomembnem sestavnem delu neke države članice in jih vnaprej organizira prireditelj, ki je pravno upravičen prodajati pravice, ki iz takšne prireditve izhajajo.
- (22) Za namene te direktive „brezplačna televizija“ pomeni razširjanje programov po javnem ali komercialnem kanalu, ki so javnosti dostopni brez dodatnega plačila k že obstoječim načinom financiranja televizijskih organizacij, ki prevladuje v posamezni državi članici (kot so televizijska naročnina in/ali osnovna priključnina na kabelsko omrežje).“

Dejansko stanje

4 Dejansko stanje spora je v točkah od 6 do 16 izpodbijane sodbe povzeto tako:

- „6 [FIFA] je združenje 208 nacionalnih nogometnih zvez in je svetovni izvršilni organ nogometa. Njena cilja sta zlasti promocija nogometa na svetovni ravni in organizacija mednarodnih nogometnih tekmovanj. Njen glavni vir dohodka je prodaja pravic za televizijski prenos končnice svetovnega prvenstva v nogometu FIFA (v nadaljevanju: [končnica svetovnega prvenstva]), ki ga organizira.
- 7 Minister za kulturo, medije in šport Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska (v nadaljevanju: minister) je na podlagi dela IV Broadcasting Act 1996 (zakon o radiodifuziji iz leta 1996) s sklepom z dne 25. junija 1998 pripravil seznam dogodkov velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo, na katerem je tudi [končnica] svetovnega prvenstva.
- 8 Pred sprejetjem tega seznama je minister julija 1997 začel posvetovanje z 42 različnimi organi glede meril za presojo družbenega pomena različnih dogodkov za Združeno kraljestvo. Na podlagi tega postopka je bil sprejet seznam meril, ki je naveden v dokumentu ministrstva za kulturo, medije in šport iz novembra 1997, ki ga minister uporablja za pripravo seznama dogodkov velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo. V skladu s tem dokumentom je dogodek mogoče uvrstiti na seznam, zlasti če je posebno odmeven na nacionalni ravni, in ne samo med tistimi osebami, ki običajno spremljajo zadevno športno panogo. V skladu s tem

dokumentom je kot tak dogodek mogoče opredeliti nacionalni ali mednarodni športni dogodek na najvišji ravni ali dogodek, v katerem sodeluje državna reprezentanca ali športniki iz Združenega kraljestva. Med dogodki, ki izpolnjujejo ta merila, imajo dogodki, ki pritegnejo veliko televizijskih gledalcev ali ki se običajno neposredno prenašajo na brezplačnih televizijah, več možnosti za uvrstitev na seznam. Minister pri presoji prav tako upošteva druge dejavnike glede posledic za zadevni šport, kot so možnost neposrednega prenašanja dogodka v celoti, vpliv na dohodke na zadevnem športnem področju, posledice za trg radiodifuzije in obstoj okoliščin, ki zagotavljajo dostop do dogodka prek poznejšega televizijskega ali radijskega prenosa.

- 9 Minister je nato v skladu s členom 97 Broadcasting Act 1996 začel postopek posvetovanja glede posameznih dogodkov, ki bi jih bilo treba uvrstiti na seznam. V okviru tega posvetovanja je prošil za mnenje več zadevnih organov in imetnikov pravic do televizijskega prenosa, kot je FIFA. Poleg tega je posvetovalni odbor z nazivom Advisory Group on Listed Events (posvetovalna skupina za dogodke s seznama), ki ga je ustanovil minister, izdal mnenje o dogodkih, ki bi jih bilo treba uvrstiti na seznam, in glede [končnice] svetovnega prvenstva predlagal, naj se na seznam uvrstijo finale, polfinale in tekme, v katerih sodelujejo nacionalna moštva Združenega kraljestva.
- 10 Na podlagi člena 98 Broadcasting Act 1996, kakor je bil spremenjen s Television Broadcasting Regulations 2000 (uredba o razširjanju televizijskih programskih vsebin iz leta 2000), se izdajatelji televizijskih programov delijo na dve kategoriji. V prvo spadajo tisti, ki opravljajo brezplačno storitev, ki jo poleg tega lahko uporablja najmanj 95 % prebivalstva Združenega kraljestva [v nadaljevanju: izdajatelji televizijskih programov, ki upravljajo s prosto dostopnimi programi]. V drugo pa spadajo tisti, ki teh pogojev ne izpolnjujejo [in zajema zlasti izdajatelje televizijskih programov, ki upravljajo plačljive programe].
- 11 Poleg tega na podlagi člena 101 Broadcasting Act 1996, kakor je bil spremenjen s Television Broadcasting Regulations 2000, izdajatelj televizijskih programov, ki spada v eno od teh kategorij, lahko neposredno prenaša celoten dogodek ali del dogodka, ki je vpisan na seznam, samo če je izdajatelj iz druge kategorije pridobil pravico do neposrednega prenosa istega celotnega dogodka ali istega dela tega dogodka v isti ali v bistvu isti regiji. Če ta pogoj ni izpolnjen, mora izdajatelj, ki želi neposredno prenašati celoten zadevni dogodek ali njegov del, pridobiti predhodno dovoljenje Office of Communications (urad za komunikacije).
- 12 V skladu s členom 3 Code on Sports and Other Listed and Designated Events (kodeks o športnih in drugih dogodkih, vpisanih na seznam), kot je veljal leta 2000, so dogodki, ki so vpisani na seznam dogodkov velikega družbenega pomena, razdeljeni v dve skupini. V ‚skupini A‘ so dogodki, ki jih ni mogoče ekskluzivno neposredno prenašati, če niso izpolnjeni nekateri pogoji. Dogodki iz ‚skupine B‘ so dogodki, ki se ne smejo ekskluzivno neposredno prenašati, razen če se ustrezno zagotovi možnost za sekundarno oddajanje.
- 13 V skladu s členom 13 Code on Sports and Other Listed and Designated Events lahko Office of Communications da dovoljenje za dogodke iz ‚skupine A‘ s seznama, med katere spada [končnica] svetovnega prvenstva, če so bile zadevne pravice do prenosa pravično in razumno javno ponujene vsem izdajateljem televizijskih programov, noben izdajatelj iz druge kategorije pa ni izrazil zanimanja za njihov nakup.
- 14 Združeno kraljestvo je z dopisom z dne 25. septembra 1998 na podlagi člena 3a(2) Direktive 89/552 Komisiji Evropskih skupnosti posredovalo seznam dogodkov, ki ga je pripravil minister, in drugih informacij o zakonodaji, ki jo je ta država članica sprejela v skladu s členom 3a(1) navedene direktive. Po izmenjavi dopisov med Združenim kraljestvom in Komisijo in po novem obvestilu o ukrepih z dne 5. maja 2000 je generalni direktor generalnega direktorata (GD) Komisije ‚Izobraževanje in kultura‘ z dopisom z dne 28. julija 2000 Združeno kraljestvo obvestil, da Komisija nima zadržkov zoper ukrepe te države članice in da bodo ti zato objavljeni v naslednji številki *Uradnega lista Evropskih skupnosti*.

15 Splošno sodišče je s sodbo z dne 15. decembra 2005 v zadevi Infront WM proti Komisiji (T-33/01, ZOdl., str. II-5897) odločitev iz dopisa z dne 28. julija 2000 razglasilo za nično, ker bi jo glede na to, da pomeni odločbo v smislu člena 249 ES, moral sprejeti kolegij članov Komisije (zgoraj navedena sodba Infront WM proti Komisiji, točka 178).

16 Komisija je na podlagi [te sodbe] sprejela [sporni] sklep.“

Sporni sklep

5 Člen 1 spornega sklepa določa:

„Ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo v skladu s členom 3a(1) Direktive [89/552] in jih 5. maja 2000 priglasilo Komisiji ter so objavljeni v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* C 328 z dne 18. novembra 2000, so v skladu s pravom Skupnosti.“

6 V skladu s členom 3 navedenega sklepa „začne ta sklep veljati 18. novembra 2000“.

7 V točkah od 3 do 6, od 18 do 21 ter 24 in 25 spornega sklepa je navedeno:

„(3) Komisija je pri preverjanju upoštevala razpoložljive podatke o britanskem medijskem prostoru.

(4) Seznam dogodkov, ki so za družbo zelo pomembni in ki jih vključujejo ukrepi Združenega kraljestva, je bil pripravljen na jasn in pregleden način, v [Združenem kraljestvu] pa se je začelo obsežno posvetovanje.

(5) Komisija je z zadovoljstvom ugotovila, da izpolnjujejo dogodki, navedeni med ukrepi Združenega kraljestva, vsaj dve od naslednjih meril, ki so zanesljivi pokazatelji pomembnosti teh dogodkov za družbo: (i) poseben vsesplošni odziv v državni članici in ne le pomembnost za tiste, ki običajno spremljajo zadevni športni dogodek ali dejavnost; (ii) prebivalci države članice dogodku vsesplošno pripisujejo posebno kulturno pomembnost, zlasti glede spodbujanja kulturne identitete; (iii) vključenost državne reprezentance v zadevni dogodek v okviru mednarodno pomembnega tekmovanja ali turnirja in (iv) dejstvo, da se dogodek običajno predvaja na brezplačni televiziji in da pritegne velik del televizijskih gledalcev.

(6) Znatno število dogodkov, navedenih na seznamu ukrepov Združenega kraljestva, vključno z letnimi in zimskimi olimpijskimi igrami, finalnimi tekmami svetovnega pokala in finalnimi turnirji evropskega prvenstva, spada med dogodke, ki se običajno uvrščajo med zelo pomembne dogodke za družbo, kot je izrecno navedeno v uvodni izjavi 18 Direktive [97/36]. Ti dogodki imajo v [Združenem kraljestvu] poseben vsesplošni odziv, saj so priljubljeni zlasti pri širši javnosti (ne glede na državljanstvo udeležencev) in ne le pri tistih, ki običajno spremljajo športne dogodke.

[...]

(18) Navedeni dogodki, vključno s tistimi, ki se obravnavajo kot celota in ne kot vrsta posameznih dogodkov, se običajno predvajajo na brezplačni televiziji in pritegnejo velik del televizijskih gledalcev. Kadar to izjemoma ne velja (navedene tekme svetovnega pokala v kriketu), je seznam omejen (ker vključuje finalno tekmo, polfinalni tekmi in tekme, na katerih sodelujejo državne reprezentance) in zahteva le ustrezno sekundarno oddajanje ter v vseh primerih izpolnjuje dve merili, ki sta zanesljiva pokazatelja pomembnosti dogodkov za družbo [...].

(19) [Zaradi velikega javnega interesa, da se zagotovi javni dostop do predvajanja dogodkov, ki so zelo pomembni za družbo], se zdijo ukrepi Združenega kraljestva sorazmerni in jih je mogoče šteti [za] upravičeno odstopanje od temeljne svobode opravljanja storitev iz Pogodbe ES.

- (20) Ukrepi Združenega kraljestva so skladni s pravili [ES] o konkurenci, ker določitev izdajatelja televizijskega programa, ki izpolnjuje pogoje za predvajanje navedenih dogodkov, temelji na objektivnih merilih, ki omogočajo dejansko in potencialno konkurenco pri pridobivanju pravic do predvajanja teh dogodkov. Poleg tega tudi število navedenih dogodkov ni tako nesorazmerno, da bi lahko povzročilo izkrivljenje konkurence na končnih trgih brezplačne in plačljive televizije.
- (21) Sorazmernost ukrepov Združenega kraljestva je podkrepljena z dejstvom, da zahteva veliko navedenih dogodkov le ustrezno sekundarno oddajanje.

[...]

- (24) Iz zgoraj navedene sodbe [Infront WM proti Komisiji] je razvidno, da izjava, da so ukrepi, sprejeti v skladu s členom 3a(1) [Direktive 89/552], v skladu s pravom Skupnosti, pomeni sklep, ki ga mora zato Komisija sprejeti. Skladno s tem je treba s tem sklepom izjaviti, da so ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo, v skladu s pravom Skupnosti. Ukrepi, navedeni v Prilogi k temu sklepu, se v skladu s členom 3a(2) [Direktive 89/552] objavijo v *Uradnem listu Evropske unije*.
- (25) Da se zagotovi pravna varnost, mora ta sklep veljati od datuma prve objave ukrepov, ki jih je priglasilo [Združeno kraljestvo], v *Uradnem listu Evropske unije*.

Postopek pri Splošnem sodišču in izpodbijana sodba

- 8 FIFA je pri Splošnem sodišču vložila tožbo proti spornemu sklepu, ker je Komisija odobrila določitev celotne končnice svetovnega prvenstva za dogodek velikega družbenega pomena in s tem sprejela, da se vse tekme tega turnirja vpišejo na seznam dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je pripravil minister. FIFA meni, da bi minister za tak dogodek lahko določil le „bolj zanimive“ tekme, kot so finale in polfinala ter tekme, na katerih sodeluje reprezentanca Združenega kraljestva (v nadaljevanju: zanimivejše tekme). S tem navedeni seznam ne bi obsegal drugih tekem končnice svetovnega prvenstva (v nadaljevanju: manj zanimive tekme).
- 9 FIFA je v utemeljitev predloga za razglasitev delne ničnosti spornega sklepa navedla šest razlogov. Ti so, prvič, kršitev obveznosti obrazložitve, drugič, kršitev člena 3a(1) Direktive 89/552, tretjič, kršitev njene lastninske pravice, četrtoč, kršitev določb Pogodbe glede svobode opravljanja storitev, petič, kršitev določb Pogodbe v zvezi s konkurenco in, šestič, kršitev določb Pogodbe glede svobode ustanavljanja.
- 10 Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zavrnilo vse razloge, ki jih je FIFA navedla v utemeljitev tožbe in jo v celoti zavrnilo.
- 11 Hkrati je zavrnilo predlog FIFE za sprejetje ukrepov procesnega vodstva, s katerim je predlagala, naj Splošno sodišče Komisijo pozove k predložitvi več dokumentov.

Pritožba

Uvodne ugotovitve

- 12 Prvič, navesti je treba, da je zakonodajalec Unije s členom 3a(1) Direktive 89/552 države članice pooblastil, da lahko nekatere dogodke opredelijo kot dogodke velikega družbenega pomena za zadevno državo članico (v nadaljevanju: dogodek velikega pomena) in je tako v okviru diskrecijske pravice, ki mu jo podeljuje Pogodba, izrecno dopustil omejitve svobode opravljanja storitev, svobode ustanavljanja, svobodne konkurence in lastninske pravice, ki so neizogibna posledica takšne

opredelitve. Kot izhaja iz uvodne izjave 18 Direktive 97/36, je zakonodajalec štel, da so takšne omejitve upravičene s ciljem, da se zaščiti pravica do obveščenosti in širši javnosti zagotovi dostop do televizijskega spremljanja teh dogodkov.

- 13 Poleg tega je Sodišče že potrdilo legitimnost uresničevanja tega cilja in poudarilo, da lahko ekskluzivno trženje dogodkov velikega javnega interesa znatno omeji dostop javnosti do informacij o teh dogodkih. V demokratični in pluralistični družbi pa je dostop do informacij posebnega pomena, kar se še posebej kaže ravno pri takšnih dogodkih (glej sodbo z dne 22. januarja 2013 v zadevi Sky Österreich, C-283/11, točki 51 in 52).
- 14 Drugič, pojasniti je treba, da pripada, na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552, opredelitev dogodkov velikega pomena le državam članicam, ki imajo v zvezi s tem široko diskrecijsko pravico.
- 15 Direktiva 89/552 namreč namesto na uskladitvi seznama takšnih dogodkov temelji na predpostavki, da v Uniji obstajajo precejšnje socialne in kulturne razlike glede njihovega pomena za širšo javnost. Zato člen 3a(1) te direktive določa, da vsaka država članica določi seznam dogodkov, „za katere presodi, da so dogodki velikega pomena“ za njeno družbo. V uvodni izjavi 18 Direktive 97/36 je prav tako poudarjena ta prosta presoja držav članic in navedeno je, da je „bistvenega pomena“, da lahko države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi bi zaščitile pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovile dostop do televizijskega spremljanja dogodkov velikega pomena.
- 16 Pomen te diskrecijske pravice med drugim izhaja iz dejstva, da direktivi 89/552 in 97/36 ne določata njenega izvajanja s podrobno ureditvijo. Edina merila, ki jih določata za to, da lahko zadevna država članica dogodek določi za dogodek velikega pomena, so namreč omenjena v uvodni izjavi 21 Direktive 97/36, kjer je navedeno, da mora iti za izjemne dogodke, ki so predmet zanimanja širše javnosti v Uniji, ali neki državi članici, ali pomembnem sestavnem delu neke države članice in jih vnaprej organizira prireditelj, ki je pravno upravičen prodajati pravice, ki iz takšne prireditve izhajajo.
- 17 Glede na sorazmerno nedoločnost teh meril mora vsaka država članica tem merilom določiti konkreten pomen ter ob upoštevanju družbenih in kulturnih posebnosti svoje družbe presoditi o zanimanju javnosti za zadevne dogodke.
- 18 Tretjič, poudariti je treba, da ima Komisija na podlagi člena 3a(2) Direktive 89/552 pooblastilo za nadzor zakonitosti nacionalnih ukrepov, ki opredeljujejo dogodke velikega pomena, kar ji omogoča zavrnitev ukrepov, ki niso skladni s pravom Unije.
- 19 Komisija mora pri tej presoji preveriti zlasti, ali so izpolnjeni ti pogoji:
  - dogodek je bil na seznam iz člena 3a(1) Direktive 89/552 vpisan pravočasno po jasnem in preglednem postopku;
  - tak dogodek je mogoče veljavno šteti za dogodek velikega pomena;
  - določitev dogodka za dogodek velikega pomena je skladna s splošnimi načeli prava Unije, kot sta načeli sorazmernosti in prepovedi diskriminacije, temeljnimi pravicami, svobodo opravljanja storitev in svobodo ustanavljanja ter pravili svobodne konkurence.
- 20 Vendar je nadzorno pooblastilo omejeno, zlasti glede preizkusa drugega in tretjega pogoja, ki sta določena v prejšnji točki.
- 21 Po eni strani namreč iz pomena diskrecijske pravice držav članic, ki je omenjena v točki 14 te sodbe, izhaja, da se mora pooblastilo Komisije za nadzor omejiti na preizkus očitnih napak pri presoji, ki jih države članice storijo pri opredelitvi dogodkov velikega pomena. Da bi Komisija preverila, ali je država članica storila očitno napako pri presoji, mora tako zlasti preveriti, ali je ta država članica skrbno in

nepristransko preučila vse upoštevne okoliščine primera, na katere se opirajo sklepi, ki iz njih izhajajo (glej po analogiji sodbi z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14, in z dne 22. decembra 2010 v zadevi Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, ZOdl., str. I-13533, točki 56 in 57).

- 22 Po drugi strani, natančneje glede tretjega pogoja, ki je naveden v točki 19 te sodbe, se ne sme spregledati, da veljavna opredelitev dogodka kot dogodka velikega pomena neizogibno povzroči omejitve svobode opravljanja storitev, svobode ustanavljanja, svobodne konkurence in lastninske pravice, ki jih je opredelil zakonodajalec Unije in jih je, kot je navedeno v točki 12 te sodbe, štel za upravičene s ciljem v splošnem interesu, ki se nanaša na varstvo pravice do obveščenosti in dostopa širše javnosti do televizijskega spremljanja teh dogodkov.
- 23 Da bi se zagotovil polni učinek člena 3a Direktive 89/552, je tako treba ugotoviti, da je Komisija, če je zadevna država članica dogodek veljavno opredelila kot dogodek velikega pomena, dolžna preizkusiti le učinke te opredelitve na prosti pretok storitev, svobodo ustanavljanja, svobodno konkurenco in lastninsko pravico, ki presegajo učinke, neločljivo povezane z vključitvijo tega dogodka na seznam iz člena 3a(1).

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 24 Prvi pritožbeni razlog ima v bistvu šest delov. FIFA v prvem delu navaja, da je po njenem mnenju Splošno sodišče podalo protislovno obrazložitev prave narave končnice svetovnega prvenstva.
- 25 V drugem delu tega pritožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče sprejelo neskladna in nezdržljiva stališča, ker je po eni strani potrdilo obstoj svetovnega prvenstva kot enega samega dogodka in ker je po drugi strani navedlo, da lahko posebni elementi potrjujejo, da to ni tako.
- 26 Tretji del tega pritožbenega razloga se nanaša na točko 113 izpodbijane sodbe, v skladu s katero naj bi država članica, ki pošlje obvestilo, ne bila dolžna navesti posebnih razlogov za uvrstitev celotne končnice svetovnega prvenstva na seznam dogodkov velikega pomena. Splošno sodišče naj bi s takšno odločitvijo zlasti Komisiji onemogočilo, da bi natančno preverila in temeljito preizkusila skladnost ukrepov, o katerih je bila obveščena, s pravom Unije.
- 27 FIFA v okviru četrtega dela prvega pritožbenega razloga zatrjuje, da mora, v nasprotju s tem, kar izhaja iz izpodbijane sodbe, Komisija pri Splošnem sodišču utemeljiti svoj sklep, da so vse tekme končnice svetovnega prvenstva en sam dogodek velikega pomena. Tako naj bi niti FIFA niti kakšna druga zainteresirana stranka ne bila dolžna s posebnimi elementi dokazati, da ne gre za tak primer.
- 28 FIFA v petem delu prvega pritožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče z obrazložitvijo, ki je ni v spornem sklepu, prekoračilo meje sodnega nadzora, za katerega je pristojno.
- 29 V zvezi s šestim delom tega pritožbenega razloga naj bi Splošno sodišče storilo napako, ker je presodilo, da je Komisija zadostno obrazložila vpis celotne končnice svetovnega prvenstva na seznam dogodkov velikega pomena za Združeno kraljestvo.
- 30 Komisija, Kraljevina Belgija in Združeno kraljestvo izpodbijajo utemeljenost prvega pritožbenega razloga, ki ga je FIFA navedla v utemeljitev svoje pritožbe.

Presoja Sodišča

31 Ob upoštevanju pomena ugotovitev iz točke 113 izpodbijane sodbe za presojo Splošnega sodišča je treba najprej preizkusiti tretji del prvega pritožbenega razloga.

– Tretji del prvega pritožbenega razloga

32 Najprej je treba navesti, da je Splošno sodišče v točki 70 izpodbijane sodbe navedlo, da je svetovno prvenstvo tekmovanje, ki ga je prej mogoče upravičeno šteti za en sam dogodek kot za vrsto posameznih dogodkov, razdeljenih na „zanimivejše“ in „manj zanimive“ tekme. Poleg tega je, kot izhaja iz točke 6 izpodbijane sodbe, pojem „svetovno prvenstvo“, na katerega se nanaša uvodna izjava 18 Direktive 97/36, Splošno sodišče razumelo v smislu, ki pomeni le končnico tega tekmovanja.

33 Vendar niti navedena uvodna izjava niti drugi elementi iz direktiv 85/552 in 97/36 ne kažejo na to, da se pojem „svetovno prvenstvo“ nanaša le na končnico tega tekmovanja. Ta pojem mora načeloma zajemati tudi začetni del tega prvenstva, torej vse tekme na izločanje. Vendar ni sporno, da tekme na izločanje pred končnico na splošno ne vzbudijo velikega zanimanja javnosti v državi članici, ki bi bilo primerljivo s tistim med končnico. Tako zanimanje lahko namreč vzbudijo le nekatere tekme na izločanje, zlasti tiste, v katerih nastopa reprezentanca te države članice, ali tekme drugih moštev v kvalifikacijski skupini, v kateri nastopa ta reprezentanca.

34 Poleg tega ni mogoče razumno oporekati temu, da je pomen „zanimivejših“ tekem na splošno večji od pomena, ki se na splošno pripisuje predhodnim tekmam končnice svetovnega pokala, in sicer kvalifikacijskim tekmam v skupinah. Zato ni mogoče *a priori* zatrjevati, da je pomen, ki se pripisuje tej zadnji skupini tekem, enak pomenu prve skupine tekem in da so zato vse kvalifikacijske tekme v skupinah tako kot „zanimivejše“ tekme del enega samega dogodka velikega pomena. Tako se lahko določitev vsake tekme za dogodek velikega pomena razlikuje med posameznimi državami članicami.

35 Iz zgoraj navedenega izhaja, da zakonodajalec Unije ni želel nakazati, da je „svetovno prvenstvo“ v smislu uvodne izjave 18 Direktive 97/36 omejeno le na njegovo končnico ter da pomeni en sam in nedeljiv dogodek. Nasprotno je svetovno prvenstvo treba šteti za dogodek, ki se načeloma deli na različne tekme ali faze, ki jih vseh ni nujno mogoče opredeliti kot dogodek velikega pomena.

36 Vendar je treba pojasniti, da taka napačna razlaga uvodne izjave 18 Direktive 97/36, zlasti pojma svetovno prvenstvo, kot jo je podalo Splošno sodišče, ni vplivala na to zadevo.

37 Najprej, glede izključitve tekem na izločanje iz opredelitve svetovnega prvenstva zadošča spomniti, da minister teh tekem ni vključil na seznam dogodkov velikega pomena in da se zato sporni sklep ne nanaša na te tekme.

38 Dalje, ugotoviti je treba, da je Splošno sodišče v točkah od 120 do 129 izpodbijane sodbe na podlagi dokazov, ki jih je predložila FIFA, in glede na konkretno dožemanje javnosti Združenega kraljestva preučilo, ali so vse tekme končnice svetovnega prvenstva pri tej javnosti dejansko vzbudile zadostno zanimanje, da so lahko del dogodka velikega pomena. Ker pa je sklenilo, da je tako, je utemeljeno ugotovilo, da se v Združenem kraljestvu vse tekme končnice svetovnega prvenstva lahko štejejo za dogodek velikega pomena. Dejansko je bila presoja Splošnega sodišča skladna s tisto, ki izhaja iz točke 35 te sodbe.

39 Nazadnje, iz ugotovitev, navedenih v točki 67 te sodbe, izhaja, da napačna razlaga uvodne izjave 18 Direktive 97/36 ni vplivala na sklep Splošnega sodišča, da obrazložitev spornega sklepa izpolnjuje pogoje iz člena 253 ES.

- 40 Tako je Splošno sodišče z razlogovanjem iz točke 32 te sodbe sprejelo ugotovitev iz točke 113 izpodbijane sodbe, da nobena država članica ni dolžna obvestiti Komisije o posebnih razlogih za to, da je končnico svetovnega prvenstva v celoti določila za en sam dogodek velikega pomena v zadevni državi članici.
- 41 Ker pa končnice svetovnega prvenstva ni mogoče na seznam dogodkov velikega pomena v celoti veljavno vključiti neodvisno od zanimanja, ki ga tekme vzbujajo v zadevni državi članici, te ni mogoče odvezati obveznosti, da Komisiji sporoči razloge, ki omogočajo ugotovitev, da je v specifičnem družbenem kontekstu te države končnica svetovnega prvenstva en sam dogodek, ki ga je treba v celoti šteti za dogodek velikega pomena za to družbo, in ne kot niz posameznih dogodkov, razdeljenih na različno zanimive tekme.
- 42 Zato je Splošno sodišče v točki 113 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo s presojo, da Komisija ni mogla šteti, da je vpis tekem končnice svetovnega prvenstva v nasprotju s pravom Unije, ker ji zadevna država članica ni sporočila posebnih razlogov, ki jih utemeljujejo za dogodek velikega pomena za družbo te države.
- 43 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali je treba zaradi te napake izpodbijano sodbo razveljaviti.
- 44 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da kršitev prava Unije, ki jo stori Splošno sodišče, ne povzroči razveljavitve izpodbijane sodbe, če je njen izrek utemeljen z drugimi pravnimi razlogi (glej v tem smislu sodbi z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 47, in z dne 29. marca 2011 v zadevi ThyssenKrupp Nirosta proti Komisiji, C-352/09 P, ZOdl., str. I-2359, točka 136).
- 45 V tej zadevi je, prvič, treba navesti, da je, zato da bi se Komisiji omogočilo izvajanje nadzornih pooblastil, obrazložitev, ki je državo članico vodila k določitvi dogodka za dogodek velikega pomena, lahko kratka, če je upoštevana. Tako zlasti ni mogoče zahtevati, da država članica v samem obvestilu o sprejetih ukrepih navede podrobne podatke in številke glede vsakega elementa ali dela dogodka, ki je predmet obvestila Komisiji.
- 46 V zvezi s tem je treba pojasniti, da če bi Komisija dvomila o podatkih, ki so ji bili na voljo glede določitve dogodka za dogodek velikega pomena, bi morala od države članice, ki je sprejela to odločitev, zahtevati pojasnila (glej po analogiji sodbo z dne 29. marca 2012 v zadevi Komisija proti Estoniji, C-505/09 P, točka 67).
- 47 V tem primeru je zlasti iz obvestila o ukrepih, ki jih je sprejel minister in so bili Komisiji priglašeni 5. maja 2000 ter so priloga k spornemu sklepu, razvidno, da je v slednjem celotna končnica svetovnega prvenstva določena za dogodek velikega pomena, ker so imele vse tekme, vključno z „manj zanimivimi“, poseben odziv na nacionalni ravni in poseben pomen tudi za tiste, ki po navadi ne spremljajo nogometa, in da je bilo televizijsko občinstvo brez dvoma pomembno ter da so bile vse tekme tradicionalno predvajane na brezplačnih programih.
- 48 Ti podatki, ki jih je Združeno kraljestvo sporočilo na podlagi zahtev iz člena 3a(2) Direktive 89/552, so Komisiji omogočili, da je opravila nadzor in da bi, če bi presodila, da je to potrebno ali primerno, zahtevala od te države članice dodatna pojasnila ali predložitev drugih podatkov, poleg tistih, ki so bili navedeni v obvestilu te države članice.
- 49 Drugič, nikjer ni navedeno, da Komisija ni opravila takšnega omejenega nadzora in da v zvezi z razlogi, ki so navedeni v točki 47 te sodbe, ni preučila, ali minister ni storil očitne napake pri presoji, ker je vse tekme, ki so del končnice svetovnega prvenstva, določil za dogodek velikega pomena.

- 50 Najprej, v zvezi s tem iz točke 6 spornega sklepa izhaja, da je Komisija dejansko preverila, ali ima celotna končnica svetovnega prvenstva, vključno z „manj zanimivimi“ tekmami, poseben odziv v Združenem kraljestvu, torej ali so bile tekme tega turnirja zelo priljubljene pri širši javnosti, in ne le pri tistih gledalcih, ki po navadi spremljajo nogometne tekme po televiziji. Iz točke 18 obrazložitve tega sklepa prav tako izhaja, da je Komisija upoštevala, da je bil navedeni turnir v celoti, torej skupaj z „manj zanimivimi“ tekmami, vedno predvajan na brezplačni televiziji in da je pritegnil številne televizijske gledalce.
- 51 Dalje, iz spisa je razvidno, da sta stranki pri Splošnem sodišču kot prilogo k svojim vlogam vložili več dokumentov s številčnimi podatki, na katere se je Komisija oprla pri preverjanju zakonitosti ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo, tudi tistih, ki jih je izvedla ta država članica. V teh dokumentih so bile navedene zlasti stopnje gledanosti končnic svetovnega prvenstva iz let 1994 in 1998 z navedbo povprečnih stopenj gledanosti in s primeroma navedenimi stopnjami gledanosti več „zanimivejših“ in „manj zanimivih“ tekem. Poleg tega je bila v navedenih dokumentih navedena tudi raziskava, v skladu s katero je 76 % prebivalcev Združenega kraljestva menilo, da bi morale biti vse tekme končnice svetovnega prvenstva predvajane na brezplačni televiziji.
- 52 Vendar pa FIFA ni izpodbijala, da so ti dokumenti pomenili podlago za sporni sklep.
- 53 Nazadnje, FIFA ne more uspešno zatrjevati, da je domnevno nezadosten nadzor Komisije posledica tega, da se ti dokumenti s številčnimi podatki nanašajo na obdobje pred letom 2000 in da Komisija ni upoštevala podatkov v letih od 2000 do 2007, medtem ko bi morala sporni sklep opreti na podatke, ki so ji bili na voljo ob njegovem sprejetju, to je 16. oktobra 2007.
- 54 V zvezi s tem je treba navesti, da takšen očitok ni bil uveljavljan na prvi stopnji. FIFA se je namreč pri Splošnem sodišču omejila na grajanje obrazložitve spornega sklepa in navedla, da ta sklep ni vseboval navedbe vrste in datuma upoštevanih podatkov o „britanskem medijskem prostoru“, kot jih je upoštevala Komisija. Tako FIFA ni grajala domnevno nezadostnega nadzora Komisije, kar je očitok, ki se nanaša na vsebino spora. Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da če bi stranka pred Sodiščem lahko prvič navajala razlog, na katerega se pred Splošnim sodiščem ni sklicevala, bi ji to omogočilo, da Sodišču predloži zadevo, katere predmet je širši kot tisti, o katerem je odločalo Splošno sodišče. V okviru pritožbe je pristojnost Sodišča načeloma omejena na preizkus presoje razlogov, ki jih je obravnavalo Splošno sodišče (glej sodbo z dne 19. julija 2012 v združenih zadevah Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji in Komisija proti Alliance One International in drugim, C-628/10 P in C-14/11 P, točka 111 in navedena sodna praksa). Zato je treba zgoraj navedeni očitok zavreči kot nedopusten.
- 55 Tretjič, FIFA je bilo pri Splošnem sodišču omogočeno dokazati, da bi morala Komisija na podlagi teh elementov skleniti, da je minister storil očitno napako pri presoji s tem, da je vse tekme, ki so del končnice svetovnega prvenstva, določil za dogodek velikega pomena.
- 56 Vendar je FIFA s tem namenom Splošnemu sodišču predložila zlasti podatke o stopnji gledanosti končnice svetovnega prvenstva v letih od 1994 do 2006 ter navedla, da ti podatki kažejo, da „manj zanimive“ tekme v Združenem kraljestvu nimajo posebnega odziva pri gledalcih, ki nogometa ne spremljajo redno.
- 57 Splošno sodišče je te podatke preučilo v točkah od 122 do 129 izpodbijane sodbe, vendar ni potrdilo presoje, ki jo je predlagala FIFA.
- 58 V točkah 130 in 134 izpodbijane sodbe je presodilo, da FIFA ni dokazala, da so ugotovitve iz točk 6 in 18 spornega sklepa, navedene v točki 50 te sodbe, napačne in da bi zato Komisija morala ugotoviti, da je minister storil očitno napako pri presoji, ker je vse tekme, ki so del končnice svetovnega prvenstva, določil za dogodek velikega pomena.

59 Iz zgoraj navedenega izhaja, da pravna napaka Splošnega sodišča ni taka, da bi povzročila razveljavitev izpodbijane sodbe, saj je njen izrek utemeljen z drugimi pravnimi razlogi. Zato je treba tretji del prvega pritožbenega razloga zavrni kot neupoštevten.

– Drugi deli prvega pritožbenega razloga

60 V zvezi s prvim in drugim delom prvega pritožbenega razloga je treba spomniti, da vprašanje, ali je obrazložitev sodbe Splošnega sodišča protislovna, pomeni pravno vprašanje, ki se sme kot tako uveljavljati v okviru pritožbe, saj mora obrazložitev sodbe jasno in nedvoumno izražati razlogovanje Splošnega sodišča (glej v tem smislu sklep z dne 29. novembra 2011 v zadevi Evropaiki Dynamiki proti Komisiji, C-235/11 P, točki 29 in 30, in sodbo z dne 19. decembra 2012 v zadevi Komisija proti Planet, C-314/11 P, točki 63 in 64).

61 Vendar navedena obveznost skladne obrazložitve ni sama sebi namen, ampak zlasti omogoča zainteresiranim strankam, da se seznanijo z utemeljitvijo sprejete odločbe (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Evropaiki Dynamiki proti Komisiji, točka 30, in zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Planet, točka 64).

62 V obravnavanem primeru je treba navesti, da razlogi, ki se izpodbijajo v okviru prvega in drugega dela, niso namenjeni obrazložitvi ugotovitev iz točk 70 in 113 te sodbe. Sodišče pa je, potem ko je sklenilo, da so ugotovitve v točkah od 32 do 42 te sodbe napačne, nadomestilo razloge, ki utemeljujejo sprejeto odločitev.

63 Ker so ti razlogi dodatek k ugotovitvam, ki jih je Sodišče štelo za napačne in jih je nadomestilo z obrazložitvijo, ne predstavljajo utemeljitve sprejete odločitve, ki je ne bi bilo več mogoče preizkusiti glede domnevne neskladnosti.

64 Da bi odgovorili na četrti del prvega pritožbenega razloga, je treba spomniti, da so v spornem sklepu in v nacionalnih ukrepih, ki so k temu sklepu priloženi, navedeni razlogi, zaradi katerih so bile vse tekme končnice svetovnega prvenstva opredeljene kot dogodek velikega pomena. Ob upoštevanju domneve zakonitosti, ki se nanaša na akte institucij Unije (sodba z dne 20. septembra 2007 v zadevi Komisija proti Španiji, C-177/06, ZOdl., str. I-7689, točka 36), in omejenega nadzora, ki ga izvajata Komisija in Splošno sodišče, mora FIFA pri Splošnem sodišču izpodbijati te razloge in dokazati, da bi morala Komisija ugotoviti, da so organi Združenega kraljestva storili očitno napako pri presoji, ker so vse tekme uvrstili na seznam dogodkov velikega pomena. FIFA je navedene razloge neuspešno skušala izpodbiti (glej točke od 55 do 58 te sodbe).

65 Zato četrtega dela tega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

66 V zvezi s petim delom tega pritožbenega razloga je treba navesti, da FIFA ni navedla natančnih razlogov, zaradi katerih je menila, da je Splošno sodišče prekoračilo sodni nadzor, za katerega izvajanje je pristojno. Med drugim ni jasno navedla izpodbijanih delov sodbe, v katerih so navedeni izpodbijani razlogi. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba navedeni del pritožbenega razloga kot nedopusten zavreči (glej sodbo z dne 2. aprila 2009 v zadevi France Télécom proti Komisiji, C-202/07 P, ZOdl., str. I 2369, točka 55, in sklep z dne 2. februarja 2012 v zadevi Elf Aquitaine proti Komisiji, C-404/11 P, točka 15).

67 V zvezi s šestim delom prvega pritožbenega razloga iz splošnih ugotovitev, navedenih v točkah od 107 do 111 sodbe z današnjega dne UEFA proti Komisiji (C-201/11 P, objavljena v tem zvezku Zbirke odločb), izhaja, da obrazložitev spornega sklepa izpolnjuje pogoje, ki so določeni v členu 253 ES. Glede na navedene ugotovitve zadošča, da so v točkah 6 in 18 tega sklepa na kratko navedeni razlogi, zaradi katerih je Komisija presodila, da so vse tekme končnice svetovnega prvenstva lahko veljavno

vpisane na seznam dogodkov velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo, ker ti razlogi FIFI omogočajo, da se seznanjeni z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, Splošnemu sodišču pa, da opravi nadzor utemeljenosti te presoje.

- 68 Glede na navedeno je treba prvi pritožbeni razlog zavrnil kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 69 Drugi pritožbeni razlog v bistvu obsega dva dela. V prvem FIFA zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je sprejelo ugotovitev Komisije, da je bil vpis „manj zanimivih“ tekem na seznam dogodkov velikega pomena za Združeno kraljestvo opravljen na podlagi jasnega in preglednega postopka. Natančneje, FIFA trdi, da bi – v nasprotju s presojo Splošnega sodišča – Komisija, ker so nekateri oblastni ali posvetovalni organi v okviru svojih pooblastil ministru za kulturo, medije in šport Združenega kraljestva predlagali vpis le „zanimivejših“ tekem, morala pojasniti, zakaj minister ni ravnal napačno, ko je zavzel drugačno stališče.
- 70 V drugem delu tega pritožbenega razloga zatrjuje, da Splošno sodišče ni moglo presoditi, da je Komisija pravilno ugotovila, da je bil vpis opravljen na podlagi jasnega in preglednega postopka, čeprav je Združeno kraljestvo v obvestilu Komisiji z dne 5. maja 2000 s sklicevanjem na stopnje gledanosti, ki so bile na voljo od 12. julija 1998, utemeljilo vpis „manj zanimivih“ tekem na seznam dogodkov velikega pomena z dne 25. junija 1998. FIFA meni, da je Komisija pravilno upoštevala okoliščine, ki so nastale po sestavi tega seznama. Vendar naj bi ne mogla šteti, da se je Združeno kraljestvo lahko oprlo na te okoliščine, da bi utemeljilo izbiro, ki jo je opravilo 25. junija 1998.
- 71 Komisija, Kraljevina Belgija in Združeno kraljestvo izpodbijajo utemeljenost drugega pritožbenega razloga.

Presoja Sodišča

- 72 V zvezi z drugim delom drugega pritožbenega razloga je treba navesti, da obveznost jasnosti in preglednosti, ki jo nalaga člen 3a(1), tretji stavek, Direktive 89/552, prenaša sodno prakso Sodišča, ki je namenjena preprečevanju ravnanja pristojnih nacionalnih organov po prostem preudarku, kadar zaradi takega ravnanja določbe prava Unije v zvezi s temeljno svobodo izgubijo polni učinek. Iz te sodne prakse izhaja, da mora določitev dogodka za dogodek velikega pomena temeljiti na objektivnih in vnaprej znanih merilih, ki določajo meje diskrecijske pravice teh organov, da se ta ne bi uporabljala arbitrarno (glej po analogiji sodbo z dne 13. decembra 2007 v zadevi United Pan-Europe Communications Belgium in drugi, C-250/06, ZOdl., str. I-11135, točki 45 in 46).
- 73 Zato mora nacionalni postopek vnaprej določiti organ, ki je pristojen za to opredelitev in določitev pogojev, pod katerimi lahko zainteresirane stranke ali po potrebi posvetovalni organi temu organu predložijo pripombe, preden sprejme odločitev. Ob upoštevanju vpliva takšne odločitve na pravice predvajanja nekega dogodka je v zvezi s tem še zlasti pomembno, da imajo zadevni izdajatelji televizijskih programov in imetniki teh pravic možnost predstaviti svoja stališča temu organu.
- 74 Pogoj jasnosti in preglednosti zahteva, da imajo te zainteresirane stranke in posvetovalni organi možnost oblikovati pripombe zgolj v zvezi z bistvenimi elementi, na podlagi katerih je navedeni organ sprejel svojo odločitev. Zato nič ne nasprotuje temu, da država članica Komisiji pozneje predloži dodatne elemente, ki to odločitev potrjujejo in se lahko nanašajo na obdobje po sprejemu seznama dogodkov velikega družbenega pomena.

- 75 Ravno to pa je postopek, ki je bil uporabljen v obravnavanem primeru.
- 76 V teh okoliščinah je treba drugi del drugega pritožbenega razloga zavrni kot neutemeljen.
- 77 V zvezi s prvim delom tega pritožbenega razloga izhaja iz točke 14 te sodbe, da ima nacionalni organ, ki je pristojen za opredelitev dogodka kot dogodka velikega pomena, široko diskrecijsko pravico. Iz tega izhaja, da ni dolžan slediti mnenjem posvetovalnih organov, s katerimi se je posvetoval pred svojo odločitvijo. Nacionalni organ prav tako ni dolžan slediti mnenju nekaterih uradnikov nacionalne uprave.
- 78 V zvezi z razlogi za to, da navedeni organ ni upošteval takih mnenj, je res, da mora po zgledu tega, kar se zahteva od avtorjev aktov Unije (glej sodbo z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impali, C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 166), ta organ razloge za opredelitev dogodka kot dogodka velikega pomena navesti tako, da po eni strani omogočajo zadevnim strankam seznanitev z utemeljitvijo sprejetih ukrepov, zato da bi lahko uveljavljale svoje pravice, in da lahko po drugi strani Komisija in pristojna sodišča opravijo nadzor.
- 79 Vendar v nasprotju s tem, kar trdi FIFA, navedeni organ, zato da bi zadostil temu cilju, ni dolžan razkriti posebnih razlogov za to, da ni sledil mnenjem, ki so jih oblikovali nekateri posvetovalni organi ali uradniki, saj jim niti ni dolžan slediti. V zvezi s tem ni upoštevno, da je ta mnenja izdalo več posvetovalnih organov ali uradnikov, ki imajo enak pristop.
- 80 V teh okoliščinah je treba prvi del drugega pritožbenega razloga zavrni kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

- 81 Tretji pritožbeni razlog ima v bistvu štiri dele. FIFA v prvem delu zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker ni navedlo, ali bi morala biti zakonitost spornega sklepa preizkušena z vidika dejstev in okoliščin, ki so obstajala 16. oktobra 2007, ko je bil sporni sklep sprejet, ali z vidika dejstev in okoliščin z dne 28. julija 2000, ko je bil sprejet prvi sklep Komisije s tega področja, ki je bil z zgoraj navedeno sodbo Infront WM proti Komisiji razglašen za nič in sedem let pozneje nadomeščen s spornim sklepom.
- 82 Polega tega naj bi Splošno sodišče presodilo, da izraz „razpoložljivi podatki o britanskem medijskem prostoru“, ki je naveden v točki 3 spornega sklepa, ni ustrezal zahtevi po ustrezni in zadostni obrazložitvi, saj ni omogočal niti opredelitve narave niti opredelitve datuma podatkov, za katere Komisija trdi, da jih je upoštevala pri sprejemu tega sklepa.
- 83 Iz drugega dela tega pritožbenega razloga izhaja, da naj bi se Splošno sodišče v točkah 70 in 117 izpodbijane sodbe oprlo na razloge, ki se v spornem sklepu nikjer ne pojavljajo, ker je presodilo, da se lahko vse tekme končnice svetovnega prvenstva štejejo za en sam dogodek in da Komisija ni bila dolžna podati drugih razlogov za utemeljitev svojega sklepa o odobritvi uvrstitve tega turnirja na seznam dogodkov velikega pomena za Združeno kraljestvo.
- 84 FIFA v tretjem delu tega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker ni dalo nikakršnega pomena praksi drugih držav članic, ki „manj zanimivih“ tekem niso uvrstile na seznam dogodkov velikega pomena.
- 85 Četrty del tretjega pritožbenega razloga se nanaša na razlago in uporabo meril, na podlagi katerih je bil ugotovljen velik pomen vseh tekem, ki so del končnice svetovnega prvenstva. FIFA po eni strani meni, da je Splošno sodišče napačno sprejelo ugotovitev Komisije, da vse te tekme v Združenem kraljestvu

ustrezajo merilu „posebnega odziva“, in je prav tako napačno presodilo, da je Komisija navedeno ugotovitev zadostno in pravilno obrazložila. V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče merilo „posebnega odziva“ nekega dogodka izenačilo z merilom njegove priljubljenosti. Vendar „priljubljenost“ nekega dogodka ne bi mogla biti upoštevno merilo in ne bi zadoščala za ugotovitev, da gre za „izjemen dogodek“ v skladu z uvodno izjavo 21 Direktive 97/36. Splošno sodišče je poleg tega napačno uporabilo člen 253 ES, ker je presodilo, da je Komisija zadostno in pravilno obrazložila svojo ugotovitev v zvezi z merilom „posebnega odziva“.

- 86 Po drugi strani naj bi Splošno sodišče napačno sprejelo ugotovitve Komisije, da so vse tekme končnice svetovnega prvenstva ustrezale zahtevam merila iz točke 18 spornega sklepa v zvezi s tradicionalnim prenosom vseh tekem v preteklosti in glede velikega števila gledalcev, ki jih pritegnejo „manj zanimive“ tekme. FIFA meni, da ugotovitve Splošnega sodišča niso utemeljene in nasprotujejo dejstvom. Poleg tega naj bi Splošno sodišče napačno presodilo, da je Komisija zadostno in pravilno obrazložila svojo ugotovitev, da so bile navedene zahteve spoštovane.
- 87 V zvezi s tem naj bi Splošno sodišče stopnje gledanosti predstavilo na podlagi nereprezentativnega vzorca teh tekem in zanemarilo tekme, ki so imele manj pomembne stopnje gledanosti. Med drugim naj bi morale ugotoviti, da povprečne stopnje gledanosti „manj zanimivih“ tekem v Združenem kraljestvu niso pomenile velikega občinstva niti *a fortiori* „izjemno velikega občinstva“. Napačno naj bi bile obrazložene tudi nizke stopnje gledanosti nekaterih „manj zanimivih“ tekem.
- 88 Komisija meni, da je tretji pritožbeni razlog delno nedopusten in delno neupošteven. Poleg tega naj bi bil ta pritožbeni razlog v celoti neutemeljen, s čimer se strinjata tudi Kraljevina Belgija in Združeno kraljestvo.

Presoja Sodišča

- 89 V zvezi s prvim delom tretjega pritožbenega razloga iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da Splošno sodišče ni zavezano, da v svojih ugotovitvah po vrsti izčrpno obravnava vse trditve, ki jih navajajo stranke v sporu. Obrazložitev Splošnega sodišča je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi za to, da Splošno sodišče ni sprejelo njihovih argumentov, Sodišču pa, da razpolaga z dovolj elementi za nadzor. Še posebej Splošno sodišče ni dolžno odgovoriti na trditve katere od strank, ki niso dovolj jasne in natančne, če niso drugje posebej obrazložene in ne temeljijo na podrobnih dokazih (glej v tem smislu sodbi z dne 9. septembra 2008 v združenih zadevah FIAMM in drugi proti Svetu in Komisiji, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., str. I-6513, točki 91 in 96, in z dne 5. julija 2011 v zadevi Edwin proti UUNT C-263/09 P, ZOdl., str. I-5853, točka 64).
- 90 FIFA v obravnavanem primeru pri Splošnem sodišču ni jasno in natančno uveljavljala samostojnega pritožbenega razloga v zvezi z nezakonnostjo spornega sklepa, ker je Komisija bodisi navedeni sklep sprejela ob upoštevanju dejstev iz leta 2000, čeprav bi morala upoštevati tista, ki so obstajala leta 2007, bodisi je sprejela sklep ob upoštevanju dejstev iz leta 2007, čeprav bi se morala opreti na tista iz leta 2000. Kot je bilo navedeno v točki 54 te sodbe je FIFA navedeni vidik uveljavljala v okviru pritožbenega razloga obrazložitve spornega sklepa in zatrjevala, da navedeni sklep ni vseboval navedbe vrste in datuma podatkov o britanskem medijskem prostoru, ki bi jih Komisija morala upoštevati.
- 91 V teh okoliščinah Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni bilo nujno dolžno pojasniti, ali bi bilo treba sporni sklep presojati glede na dejstva iz leta 2000 ali iz leta 2007.
- 92 Dalje, v zvezi s pritožbenim razlogom, ki je bil uveljavljan pri Splošnem sodišču in se nanaša na navedbo vrste in datumov podatkov, ki so bili upoštevani v spornem sklepu, iz ugotovitev iz točke 67 te sodbe izhaja, da Komisija v tem sklepu ni bila dolžna natančneje navesti vrste in datumov teh podatkov.

- 93 V teh okoliščinah tudi ni treba preučiti, tako kot je bilo razsojeno v točkah od 60 do 63 te sodbe, ali je Splošno sodišče zadovoljivo odgovorilo na trditev FIFE v zvezi z navedbo vrste in datumov navedenih podatkov.
- 94 Prvega dela tretjega pritožbenega razloga torej ni mogoče sprejeti.
- 95 V zvezi z drugim delom tega pritožbenega razloga je treba glede nadzora zakonitosti iz člena 263 PDEU spomniti, da Splošno sodišče svoje obrazložitve ne more nadomestiti z obrazložitvijo avtorja izpodbijanega akta in da ne more s svojo obrazložitvijo zapolniti praznine pri obrazložitvi tega akta tako, da se njegov preizkus ne bi navezoval na nobeno presojo iz tega akta (glej v tem smislu sodbo z dne 24. januarja 2013 v zadevi Frucona Košice proti Komisiji, C-73/11 P, točke od 87 do 90 in navedena sodna praksa).
- 96 Vendar v obravnavanem primeru ugotovitve iz točke 70 izpodbijane sodbe ne zapolnjujejo praznine pri obrazložitvi spornega sklepa, ampak se nanašajo na določitev zahtevane ravni te obrazložitve v zvezi z zahtevami ureditve Unije, ki se uporablja na tem področju. Glede ugotovitev iz točke 117 te sodbe je treba ugotoviti, da se navezujejo na presojo iz točke 6 obrazložitve tega sklepa. Splošno sodišče tako z avtorjevo obrazložitvijo spornega akta ni nadomestilo svoje obrazložitve, temveč se je v skladu s svojimi pooblastili omejilo na izvedbo nadzora zakonitosti spornega akta.
- 97 Zato je treba drugi del tretjega pritožbenega razloga zavriniti kot neutemeljen.
- 98 Kar zadeva tretji del tega pritožbenega razloga je treba navesti, da FIFA pri Splošnem sodišču ni navedla pritožbenega razloga, s katerim bi se zatrjevalo, da bi bilo treba za presojo tega, ali imajo „manj zanimive“ tekme velik družbeni pomen za Združeno kraljestvo, upoštevati prakso drugih držav članic. FIFA je v vlogi, s katero se je postopek začel, to prakso omenila, ne da bi zatrjevala, da je sporni sklep nezakonit, ker minister in Komisija tej praksi nista pripisala nikakršnega pomena.
- 99 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 54 te sodbe, je treba ta del tretjega pritožbenega razloga zavreči kot nedopusten.
- 100 FIFA je v okviru četrtega dela tega pritožbenega razloga najprej navedla vrsto trditvev, s katerimi je skušala dokazati, da parametri „manj zanimivih“ tekem ne ustrezajo merilom, ki so navedena v točkah 6 in 18 spornega sklepa in ki jih je minister določil za opredelitev dogodkov velikega pomena.
- 101 Vendar želi FIFA s temi trditvami dejansko doseči, da bi Sodišče s svojo presojo dejstev nadomestilo presojo dejstev Splošnega sodišča, ne da bi FIFA uveljavljala izkrivljanje dejstev in dokazov, ki so bili predloženi Splošnemu sodišču. Tako je treba ob upoštevanju ustaljene sodne prakse Sodišča ta del zavreči kot nedopusten (glej sodbo z dne 18. maja 2006 v zadevi Archer Daniels Midland in Archer Daniels Midland Ingredients proti Komisiji, C-397/03 P, ZOdl., str. I-4429, točka 85, in zgoraj navedeno sodbo ThyssenKrupp Nirosta proti Komisiji, točka 180).
- 102 Dalje, v zvezi z domnevno izenačitvijo merila „posebnega odziva“ dogodka z merilom priljubljenosti je treba navesti, da FIFA tega razloga ni navedla pri Splošnem sodišču. V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 54 te sodbe, je treba to trditev kot nedopustno zavreči.
- 103 Nazadnje, navesti je treba, da očitki o pomanjkljivi formalni obrazložitvi spornega sklepa dejansko ustrezajo šestemu delu prvega pritožbenega razloga, zato jih je treba zavriniti iz razlogov, ki so navedeni v točki 67 te sodbe.
- 104 Ob upoštevanju prej navedenega je treba tretji pritožbeni razlog zavriniti kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

Četrty pritožbeni razlog

Trditve strank

- 105 Četrty pritožbeni razlog v bistvu obsega osem delov. FIFA v prvem delu zatrjuje, da je Splošno sodišče v točkah 161 in 162 izpodbijane sodbe na podlagi razlogov, ki mu jih je predložila, napačno presodilo, da je sporni sklep zagotavljal sorazmernost omejitev prostega pretoka storitev in pravice ustanavljanja, ki izhajajo iz priglašanih ukrepov. FIFA meni, da je takšne omejitve dolžna preučiti Komisija, in ne Splošno sodišče. Zato naj bi navedeno sodišče ne moglo presoditi, čeprav je bila končnica svetovnega prvenstva „en sam dogodek“, da je bila Komisija, ki se ni oprla na tako domnevno naravo tega turnirja, oproščena obveznosti dokazati, da so bile omejitve, ki so bile posledica spornega sklepa, nujne, ustrezne in sorazmerne.
- 106 Iz drugega dela tega pritožbenega razloga izhaja, da naj bi Splošno sodišče v točkah 51, 52 in 158 izpodbijane sodbe napačno sklenilo, da cilj zagotoviti dostop širše javnosti do televizijskega spremljanja dogodkov velikega pomena in pravica do obveščeniosti utemeljujeta omejitve, ki so bile posledica spornega sklepa. Dostop širše javnosti naj bi se namreč ne razlikoval od neomejenega dostopa navedene javnosti. Zato naj bi pravica do obveščeniosti ne obsegala pravice do spremljanja vseh tekem končnice svetovnega prvenstva na brezplačnih televizijskih kanalih in naj bi ne utemeljevala prepovedi ekskluzivnega prenosa ene od tekem s strani enega od izdajateljev televizijskih programov, ki ni izdajatelj brezplačnih programov.
- 107 FIFA v tretjem delu tega pritožbenega razloga meni, da bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, da je bila Komisija dolžna preizkusiti vprašanje, ali ukrepi, manj restriktivni, kot so ukrepi, ki so bili odobreni s spornim sklepom, omogočajo zagotovitev izvedbe cilja, ki mu sledi člen 3a Direktive 89/552.
- 108 FIFA v četrtem delu tretjega pritožbenega razloga zatrjuje, da Komisija ni mogla opraviti omejenega preizkusa skladnosti priglašanih ukrepov s pravom Unije. Splošno sodišče naj bi moralo presoditi, da je bila dolžna opraviti natančno preverjanje in temeljito preizkušanje.
- 109 Iz petega dela tega pritožbenega razloga izhaja, da naj bi Splošno sodišče napačno ugotovilo, da je Komisija zadostno obrazložila svojo ugotovitev o sorazmernosti omejitev prostega pretoka storitev.
- 110 FIFA v šestem delu tega pritožbenega razloga zatrjuje, da bi moralo Splošno sodišče upoštevati, da je bila Komisija dolžna obravnavati vprašanje, ali so ukrepi lastninske pravice, manj omejevalni kot tisti, ki so bili odobreni v spornem sklepu, omogočali zagotavljanje izvedbe cilja, ki mu sledi člen 3a Direktive 89/552. Kadar gre namreč za dve temeljni pravici, naj bi bilo treba pretehtati omejitve izvajanja ene od njiju, česar naj bi Komisija v svojem sklepu ne naredila in česar naj bi Splošno sodišče ne obravnavalo v izpodbijani sodbi.
- 111 FIFA v sedmem delu tretjega pritožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče na podlagi pomanjkljive obrazložitve presodilo, da so bile omejitve prostega pretoka storitev, svobode ustanavljanja in lastninske pravice utemeljene.
- 112 FIFA v osmem delu tega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je pri analizi prava konkurence Unije napačno uporabilo pravo.
- 113 Splošno sodišče naj bi po eni strani storilo napako v točki 173 izpodbijane sodbe, ker je presodilo, da zaradi učinkov, ki jih povzročajo ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo in so nujna posledica omejitev prostega pretoka storitev, za katere je Splošno sodišče presodilo, da so upravičeni, Komisija ni bila dolžna opraviti bolj poglobljene analize od tiste, ki se nanaša na posledice, in torej ni napačno uporabila prava, ker je ugotovila, da so bili navedeni ukrepi skladni s pravom konkurence v Uniji, in

to čeprav ni bila opravljena nikakršna določitev upoštevnega trga. FIFA meni, da je Splošno sodišče kršilo pravo konkurence, saj pomenita presoja omejitev svobode opravljanja storitev in presoja omejitev pravil prava konkurence različni dejanji.

- 114 Po drugi strani FIFA Splošnemu sodišču očita ugotovitev, da z ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo, BBC in ITV niso bile podeljene posebne pravice v smislu člena 86(1) ES. Ta ugotovitev naj bi temeljila zgolj na formalnih in teoretičnih preudarkih. Splošno sodišče naj bi moralo upoštevati dejanske okoliščine in gospodarsko realnost in naj bi moralo skleniti, da kadar navedeni ukrepi, kakršni so bili odobreni s spornim sklepom, pomenijo, da sta bili BBC in ITV dejansko v privilegiranem položaju glede na njune konkurente, so bile tema podjetjema nujno podeljene posebne pravice.
- 115 Komisija, Kraljevina Belgija in Združeno kraljestvo menijo, da četrti pritožbeni razlog ni utemeljen.

Presoja Sodišča

- 116 Prvi del četrtega pritožbenega razloga temelji na napačni razlagi točk 161 in 162 izpodbijane sodbe. Splošno sodišče namreč ni štelo, da je bila s spornim sklepom vzpostavljena sorazmernost omejitev prostega pretoka storitev in svobode ustanavljanja, ki so jih povzročili ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo. Splošno sodišče je zavrnilo pritožbeni razlog FIFE z obrazložitvijo, da temelji na napačni predpostavki, saj je bila izpeljana iz tega, da bi se seznam dogodkov velikega pomena – za to, da bi se štel za sorazmeren – moral omejiti na vpis „zanimivejših“ tekem, ki so edine velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo. Vendar je Splošno sodišče utemeljeno odločilo, tako kot je, saj je v točkah 116 in 134 izpodbijane sodbe presodilo, da se lahko vse tekme končnice svetovnega prvenstva štejejo za dogodke velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo.
- 117 Zato je treba prvi del tega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.
- 118 V zvezi z drugim delom tega pritožbenega razloga je treba navesti, da Splošno sodišče v točkah 51, 52 in 158 izpodbijane sodbe ni presodilo, da sta cilj zagotovitve dostopa širše javnosti do televizijskega spremljanja dogodkov velikega pomena in pravica do obveščenosti utemeljevala posebne omejitve, ki jih je povzročil sporni sklep. O tem vprašanju je odločilo na splošno, ko je presodilo, da so ukrepi iz člena 3a(1) Direktive 89/552 lahko utemeljeni z navedenim ciljem in pravico do obveščenosti, kadar zadevajo dogodke velikega pomena, vendar če so primerni za zagotovitev izvedbe in če ne presegajo tistega, kar je potrebno za njihovo doseganje. Ob upoštevanju načel iz točk 12 in 13 te sodbe teh ugotovitev ni mogoče izpodbijati.
- 119 Poleg tega iz ugotovitev iz točk 12, 22 in 23 te sodbe izhaja, da v nasprotju s trditvami FIFA Splošno sodišče ni bilo dolžno uskladiti teh ciljev z zahtevami, ki se nanašajo na prosti pretok storitev in svobodo ustanavljanja.
- 120 V teh okoliščinah drugega dela četrtega pritožbenega razloga ni mogoče sprejeti.
- 121 Kar zadeva tretji del tega pritožbenega razloga, izhaja iz točke 19 spornega sklepa, da je Komisija preizkusila, ali so bili ukrepi, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo, sorazmerni. Vendar tak preizkus sorazmernosti nujno obsega tudi preverjanje, ali je mogoče cilje splošnega interesa doseči z ukrepi, ki so manj omejevalni za navedeni prosti pretok. V teh okoliščinah FIFA ne more zatrjevati, da je Komisija popolnoma opustila preverjanje obstoja možnosti uporabe takšnih ukrepov. S tem v zvezi ni upoštevno dejstvo, da se ta točka omejuje na omembo prostega pretoka storitev, saj preverjanje sorazmernosti omejitev svobode ustanavljanja, ki je posledica priglašanih ukrepov, ni bistveno drugačno in ti priglašeni ukrepi le izjemoma posegajo v svobodo ustanavljanja.
- 122 Zato je treba tretji del tega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

- 123 Glede četrtega dela tega pritožbenega razloga izhaja iz točk 20 in 23 te sodbe, da je Komisija pristojna za izvedbo omejenega nadzora, kadar odobri nacionalne ukrepe, ki določajo dogodke velikega pomena. Torej FIFA napačno meni, da bi moralo Splošno sodišče presoditi, da je bila Komisija dolžna „natančno“ preveriti in opraviti „temeljit preizkus“ skladnosti priglašanih ukrepov s pravom Unije.
- 124 S četrtem delom četrtega pritožbenega razloga zato ni mogoče uspeti.
- 125 V zvezi s petim delom tega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da je ob upoštevanju splošnih ugotovitev iz točk od 107 do 111 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji obrazložitev izpodbijane sodbe zadostna, tako da je treba ta del pritožbenega razloga kot neutemeljen zavrniti.
- 126 Kar zadeva šesti del četrtega pritožbenega razloga, po eni strani izhaja iz ugotovitev v točkah 12, 22 in 23 te sodbe, da kršitev lastninske pravice FIFE izhaja že iz člena 3a Direktive 85/552 in da bi bila ta kršitev načeloma lahko upravičena s ciljem varovanja pravice do obveščenosti in zagotavljanja dostopa širše javnosti do televizijskega spremljanja dogodkov velikega družbenega pomena. Po drugi strani, ker je minister vse tekme končnice svetovnega prvenstva veljavno opredelil kot dogodek velikega pomena, je bila Komisija zavezana preizkusiti le tiste učinke te opredelitve na lastninsko pravico FIFE, ki so presegali tiste, ki so bili tesno povezani z vpisom tega dogodka na seznam dogodkov, ki jih opredelijo ti organi.
- 127 Vendar v obravnavanem primeru FIFA Splošnemu sodišču ni predložila ničesar, kar bi temu sodišču omogočalo ugotovitev, da so imeli učinki opredelitve vseh tekem končnice svetovnega prvenstva za dogodek velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo prekomeren učinek na lastninsko pravico FIFE.
- 128 V teh okoliščinah je treba šesti del tega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.
- 129 V zvezi s sedmim delom tega pritožbenega razloga zadošča navesti, da je Splošno sodišče v točkah od 140 do 146 in od 156 do 163 izpodbijane sodbe podalo zadostno obrazložitev, ki FIFE omogoča, da se seznanijo z razlogi, zaradi katerih Splošno sodišče ni sprejelo njenih trditev, Sodišču pa, da razpolaga z dovolj elementi za sodni nadzor.
- 130 Zato tega dela ni mogoče sprejeti.
- 131 V zvezi s prvo trditvijo osmega dela četrtega pritožbenega razloga izhaja iz točk 22 in 23 te sodbe, da če je neki dogodek veljavno opredeljen kot dogodek velikega pomena, Komisija ni dolžna preučiti učinkov te opredelitve na prosto konkurenco, ki presegajo učinke, ki so neločljivo povezani z vključitvijo zadevnega dogodka na seznam zadevnih dogodkov. FIFA pa v obravnavanem primeru Splošnemu sodišču ni predložila ničesar, kar bi dovoljevalo ugotovitev, da so bili učinki, ki jih je imela opredelitev vseh tekem končnice svetovnega prvenstva kot dogodek velikega pomena, na prosto konkurenco prekomerni.
- 132 V zvezi z drugo trditvijo osmega dela tega pritožbenega razloga ni sporno, da besedilo členov 98 in 101 Broadcasting Act 1996, kakor je bil spremenjen s Television Broadcasting Regulations 2000, ne razlikuje med kategorijami izdajateljev televizijskih programov in še zlasti ne daje varstva izdajateljem televizijskih programov, ki upravljajo s prosto dostopnimi programi, ki bi bilo zavrnjeno izdajateljem, ki upravljajo s plačljivimi televizijskimi programi, ker vsi izdajatelji televizijskih programov lahko prosto pridobijo neekskluzivne pravice do prenosa dogodkov velikega družbenega pomena in jih neekskluzivno prenašajo.

- 133 Sicer ni mogoče izključiti, da v praksi zgolj nekateri izdajatelji televizijskih programov, ki upravljajo s prosto dostopnimi programi, kot sta BBC in ITV, na podlagi dovoljenja Office of Communications, na koncu prenašajo vse tekme končnice EURA v Združenem kraljestvu, ker izdajatelje televizijskih programov, ki upravljajo s plačljivimi televizijskimi programi, zanima le izključni prenos in zato ne dajo ponudbe za pridobitev zadevnih pravic.
- 134 Vendar, kot je Splošno sodišče ugotovilo v točki 180 izpodbijane sodbe, je takšen učinek rezultat komercialne strategije izdajateljev televizijskih programov, ki upravljajo s plačljivimi programi, ki so se odločili za podjetniški način s poudarkom na ekskluzivnosti, tako da so manj pripravljeni sprejeti neizključni prenos dogodkov velikega pomena kot izdajatelji televizijskih programov, ki upravljajo s prosto dostopnimi programi. Ta učinek tako v glavnem izhaja iz proste komercialne izbire te prve kategorije izdajateljev televizijskih programov in ga torej ni mogoče pripisati zakonodaji Združenega kraljestva.
- 135 V teh okoliščinah je treba osmi del četrtega tožbenega razloga zavrni.
- 136 Glede na navedeno je treba drugi pritožbeni razlog zavrni kot delno nedopusten in delno neutemeljen.
- 137 Ker nobenega od štirih pritožbenih razlogov, ki jih je v utemeljitev pritožbe navedla FIFA, ni mogoče sprejeti, je treba pritožbo v celoti zavrni.

Stroški

- 138 Člen 184(2) Poslovnika določa, da kadar pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) navedenega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporabi na podlagi njegovega člena 184(1), se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker FIFA ni uspela s predlogi in je Komisija predlagala, naj se ji naloži plačilo stroškov, ji je treba naložiti plačilo stroškov tega postopka.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Fédération internationale de football association (FIFA) se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi